

да знае. Елиза ги събра и направи отъ тѣхъ китка. Тука тя като че не усѣщаше самотията на морското крайбрѣжие; защото морето, чрѣзъ своитѣ непрѣстанны промѣни ѝ даваше въ нѣколко часа толкова зрѣлища, колкото нѣколко езера наедно не биха ѝ дали въ цѣла една година. Всѣки пжтъ, щомъ се появеше нѣкой голѣмъ черенъ облакъ, морето като че казваше: „И азъ мога да изглеждамъ като тебе“. Тагазъ вѣтерътъ разлюлваше вълнитѣ и тѣ се покриваха съ бѣла пѣна. Ако ли пѣкъ облацитѣ биваха червени, а вѣтерътъ тихъ, морето приличаше тогава на трендафиловъ листъ: то ставаше ту алено, ту бѣло. Посрѣдъ най-голѣмата тишина, всѣкой пжтъ пакъ се усѣщаше на брѣга едно малко движение, и водата се подигаше лекичко като грждитѣ на спяще дѣтенце.

Кога слънцето да залѣзе, Елиза съгледа единадесетъ диви лебеди съ златни коронки на главитѣ, които се приближаваха къмъ брѣга. Тѣ летѣха единъ слѣдъ другъ и изглеждаха като бѣла дълга ивица. Щомъ ги съгледа, тя се изкачи на хълма и се скри задъ единъ храсталакъ. Но лебедитѣ веднага се приближиха до нея и започнаха да плѣскаатъ голѣмитѣ си бѣли крилѣ.

Когато слънцето се скри задъ водата, перята на птицитѣ паднаха, и тѣ се прѣобразиха на единадесетъ красиви князе, братята на Елиза. Тя радостно извика, щомъ ги позна; хвърли се въ прѣгрѣдкитѣ имъ и ги нарече всички по име. И тѣ сжщо бѣха много щастливи, че намѣриха малката си сестричка, която бѣ пораснала и разхубавѣла; тѣ се смѣха и плачеха едновременно и скоро разбраха, че всички сж жертва на злобата на своята мащеха.

„Ние хвърчимъ, рече най-стариятъ, като диви лебеди, докато слънцето блѣщи на не-небето; но щомъ то изчезне, ние се прѣобразяваме на хора. Ето защо ние трѣбва всѣкога, щомъ зайде слънцето, да бждемъ на суха земя нѣгдѣ; защото, ако летимъ изъ облацитѣ, ние бихме паднали въ нѣкоя бездна. Ние не живѣемъ въ тая страна; нашата земя е прѣзъ морето отатѣкъ; много е хубава тя, ала пжтътъ е дългъ; за да стигнемъ до тамъ, ще трѣбва да прѣлетимъ широкото море, въ което не ще срещнемъ никакъвъ островъ, кждѣто бихме могли да прѣношуваме. Само една тѣсна

и осамотена скала се подава изъ вълнитѣ, срѣдъ морето, но ние тамъ едвамъ можемъ да се помѣстимъ, притиснати единъ до другъ. Когато морето е бурно, нѣкога вълнитѣ ни покриватъ; но сѣ пакъ хвала на Бога, че ни е далъ и това убѣжище. Тамъ ние ношуваме, прѣобразени на човѣци. Ето тѣй само можемъ да видимъ милото си отечество, защото, за да прѣлетимъ и стигнемъ тамъ, намъ ни трѣбватъ цѣли два дена, най-голѣмитѣ въ го-

дината. Намъ не ни е позволено да посѣтимъ родната си земя, освѣнъ веднажъ въ годината само; тука ние можемъ да прѣстоимъ единадесетъ дена, а слѣдъ това ние се издигаме надъ голѣмата гора, отдѣто съглеждаме замъка, въ който сме се родили и кждѣто живѣе нашиятъ татко, и високата камбанария на черквата, въ която е закопана майка ни. Дърветата и храсталацитѣ като да сж наши роднини; дивитѣ коне тичатъ низъ ливадитѣ, както нѣкога, въ нашето дѣтинство; въглищаритѣ пакъ